1. prosince

Dívka, která si ochočila vítr

Za sedmero kopci ležela vesnička, ve které vítr nikdy neodpočíval. Prohánět se komíny, kradl lidem klobouky, obracel deštníky naruby a občas dokonce odnesl někomu nedělní oběd přímo z talíře.

V posledním domku pod kopcem bydlela dívka jménem Elinka. Zatímco ostatní na vítr nadávali, ona si s ním ráda hrála. Pouštěla papírové draky, posílala po louce pampeliškové chmýří a naslouchala jeho pískání ve větvích stromů.

Jednoho rána však vítr začal vyvádět jako nikdy předtím. Rozházel dřevo připravené na zimu, strhl střechu ze slepičího kurníku a odnesl starostovi kalhoty, které se sušily na šňůře.

„Dost!“ vykřikla Elinka a vyběhla na nejvyšší kopec. „Co se to s tebou děje?“

Vítr jí odpověděl tak silným poryvem, až se skutálela do trávy.

Když se zvedla, spatřila pod starým dubem malého bílého kocourka se zlatým zvonečkem na krku. Seděl naprosto klidně, přestože se kolem něj ohýbaly i ty nejsilnější větve.

Vedle jeho tlapek leželo drobné zlaté pírko.

Elinka ho zvedla. Bylo teplé a jemně zářilo, jako by v sobě ukrývalo kousek slunce.

Vtom zaslechla podivný hlas.

„Nemohu domů!“

Rozhlédla se, ale nikde nikdo nebyl.

„Kdo to mluví?“

„Já, vítr! Ztratil jsem cestu do svého údolí. Už tři dny bloudím a nevím, kudy se vrátit.“

Elinka se zamyslela. Vzpomněla si na starý větrný mlýn za vesnicí, jehož lopatky kdysi ukazovaly směr větru. Jenže mlýn už dávno nefungoval.

Rozběhla se k němu, vyšplhala po vrzajícím žebříku a uvolnila zaseknuté soukolí. Potom přivázala zlaté pírko na konec jedné z lopatek.

Mlýn se pomalu roztočil. Pírko se rozzářilo a vyslalo tenkou zlatou nit směrem ke vzdáleným horám.

„Tudy!“ zvolala Elinka.

Vítr radostně zahvízdal. Obtočil se kolem dívky, zvedl ji vysoko nad zem a na okamžik jí dovolil proletět se nad celou vesnicí. Elinka se smála, až jí tekly slzy.

Když ji zase bezpečně postavil na zem, zašeptal:

„Kdykoliv mě budeš potřebovat, stačí třikrát zapískat.“

Zlaté pírko se mezitím sneslo z mlýnské lopatky přímo před bílého kocourka. Jeho zvoneček jednou tiše zacinkal a pírko se proměnilo v drobnou světelnou jiskřičku, která v něm zmizela.

Elinka si toho nevšimla. Právě totiž zkoušela třikrát zapískat.

Od toho dne měla vesnička toho nejposlušnějšího větru na světě. Sušil prádlo, roztáčel mlýn a v létě příjemně ochlazoval rozpálené ulice. Jen starostovi občas schválně nadzvedl klobouk.

A bílý kocourek?

Ten se vydal po pěšince za kopcem. Než zmizel v dálce, vzhlédl k obloze a spokojeně zavrtěl ocáskem.

2. prosince

Drak, který neuměl chrlit oheň

Vysoko v Dračích horách, kde se vrcholky skal ztrácely v oblacích, žil malý zelený drak jménem Barnabáš. Měl lesklé šupiny, nádherná křídla a ocas tak dlouhý, že si na něj občas sám šlápl.

Byl by docela obyčejným drakem, kdyby neměl jeden veliký problém.

Neuměl chrlit oheň.

Kdykoliv se pořádně nadechl, vyletěl mu z tlamy místo plamenů obláček třpytivých bublinek.

„Tohle se na draka opravdu nesluší," povzdychla si jeho babička, která dokázala jediným kýchnutím upéct dvanáct buchet.

Barnabáš poctivě trénoval. Jedl pálivé papričky, pil horký zázvorový čaj a jednou dokonce spolkl celou lžičku pepře. Výsledkem bylo sedmnáct kýchnutí a tolik bublinek, že v nich sousední draci museli hledat vlastní děti.

Jednoho večera se smutně vydal k horskému jezírku. Na břehu seděl malý bílý kocourek se zlatým zvonečkem na krku a pozoroval svůj odraz ve vodě.

„Ty se mi taky budeš smát?" zeptal se Barnabáš.

Kocourek zamňoukal, vyskočil na jeho hřbet a pohodlně se uvelebil mezi jeho křídly.

Vtom se z údolí ozvalo zoufalé volání.

Na úzké skalní římse uvízla tři mláďata horských koz. Pod nimi zela hluboká propast a nad nimi se začínaly uvolňovat kameny.

Barnabáš okamžitě vzlétl. Jenže římsa byla příliš úzká, než aby na ní mohl přistát.

„Co mám dělat?" zašeptal zoufale.

Kocourek seskočil na bezpečný skalní výstupek a tlapkou odhrnul několik kamínků. Pod nimi se ukrývala drobná zářící šupinka, zlatá jako polední slunce.

Barnabáš ji přiložil ke svému čenichu. Příjemně ho zašimrala.

Zhluboka se nadechl a vyfoukl tři obrovské duhové bubliny. Každá opatrně obklopila jedno kůzlátko, vznesla se do vzduchu a pomalu ho dopravila na bezpečnou louku.

„Dokázal jsem to!" vykřikl Barnabáš.

Když se ostatní draci dozvěděli, co se stalo, nestačili se divit. Nikdo z nich totiž neuměl vyčarovat létající bubliny.

Brzy Barnabáš pomáhal přenášet těžké náklady, zachraňoval zatoulaná zvířata a pořádal ty nejkrásnější bublinové slavnosti v celých Dračích horách.

Zlatou šupinku nechal ležet u jezírka. Už ji nepotřeboval. Stačilo, že konečně objevil, co všechno jeho bubliny dokážou.

Když se nad horami rozhostila noc, vrátil se k jezírku bílý kocourek. Dotkl se šupinky čumáčkem a jeho zvoneček dvakrát jemně zacinkal.

Šupinka se rozplynula ve zlatém světle.

V dálce se právě ozýval Barnabášův veselý smích. Učil svou babičku létat v obrovské bublině.

A babička, která celý život chrlila oheň, si poprvé připadala jako malé dračí mládě.

3. prosince

Tajemství zamrzlého jezera

Uprostřed hlubokého smrkového lesa leželo jezero, kterému lidé říkali Stříbrné zrcadlo. V létě se v něm odrážely koruny stromů a v zimě se měnilo v nádhernou ledovou plochu.

Letos se však dělo něco zvláštního. Každou noc se zpod ledu ozývala tichá melodie.

Nikdo nevěděl, kdo ji hraje.

Někteří tvrdili, že pod jezerem bydlí vodník, jiní byli přesvědčeni, že tam spí zakletá princezna. Starý lesník dokonce prohlašoval, že jezero ve spánku chrápe.

Malá Rozárka, která bydlela v hájovně na kraji lesa, se rozhodla přijít celé záhadě na kloub.

Jednoho podvečera si oblékla teplý kabátek, nasadila červenou čepici a vydala se k jezeru. Na zasněženém břehu už na ni čekal nečekaný společník – malý bílý kocourek se zlatým zvonečkem na krku.

„Ty jsi také zvědavý?“ usmála se Rozárka.

Kocourek naklonil hlavičku a vtom se z hlubin ozvala překrásná melodie.

Pod ledem se objevilo modré světlo. Pomalu se přibližovalo ke břehu, až Rozárka spatřila drobnou bytůstku s průsvitnými křídly a vlasy připomínajícími stříbrné nitky.

Byla to jezerní víla.

„Pomůžeš mi?“ zašeptala víla. „Ztratila jsem klíč od své hudební skříňky. Bez něj nemohu dokončit zimní píseň a probudit světélka, která každoročně zdobí naše jezero.“

Rozárka se pustila do hledání. Prohlédla zasněžené kořeny stromů, dutiny v pařezech i všechny kamínky na břehu.

Kocourek mezitím zaujatě pozoroval starou vrbu. Vyskočil na její nejnižší větev a zatřásl jí. Z větve se sesypal sníh přímo Rozárce za krk.

„Ty jeden chlupatý nezbedníku!“ zasmála se.

Potom si všimla, že mezi větvičkami něco září.

Byl to maličký zlatý klíček.

Rozárka ho položila na plochý kámen u vody. Víla se vynořila mezi ledovými krystalky a radostně jej uchopila.

Z hlubin jezera se rozezněla hudba tak krásná, že i lesní sovy přestaly houkat, aby ji mohly poslouchat.

Pod ledem se postupně rozsvítily stovky světélek. Vytvářely obrazy tančících vloček, lesních zvířat a nádherných ledových květů.

Rozárka nikdy nic podobného neviděla.

„Každou zimu se můžeš přijít podívat,“ slíbila jí víla a vrátila zlatý klíček na kámen. „Skříňka už je odemčená.“

Když se Rozárka vydala domů, kocourek zůstal na břehu sám.

Přiblížil se ke klíčku a jeho zvoneček třikrát jemně zacinkal. Zlatý klíček se proměnil v drobnou jiskřičku a zmizel.

Na okamžik se na hladině jezera objevil odraz tří zářících hvězd, přestože oblohu zakrývaly husté mraky.

Kocourek spokojeně zamňoukal a zmizel mezi zasněženými smrky.

Od té doby se každou zimu scházeli lidé na břehu Stříbrného zrcadla, aby obdivovali jeho kouzelná světélka.

A starý lesník?

Ten stále tvrdil, že jezero chrápe. Jen musel uznat, že chrápe opravdu nádherně.

4. prosince

Knihovna, která o půlnoci ožívala

Na konci jedné úzké dlážděné uličky stála prastará knihovna. Měla vysoká oblouková okna, vrzající schodiště a tolik knih, že je nikdo nikdy nedokázal spočítat.

Pracoval v ní knihovník pan Teodor, kterému každý den pomáhala jeho vnučka Amálka.

Jednoho večera si Amálka zalezla do velikého sametového křesla s dobrodružnou knížkou a při čtení usnula.

Probudilo ji až odbíjení půlnoci.

„U všech mořských příšer! Kde mám svou loď?“ zahřměl kdosi.

Amálka otevřela oči.

Mezi regály pobíhal pirát v pruhovaném tričku, na psacím stole seděla princezna a v oddělení cestopisů se procházel veliký slon. Z kuchařské knihy se linula vůně skořicových šneků.

„To se mi určitě zdá,“ zamumlala Amálka.

„Kéž by!“ odpověděl pirát. „Někdo nám pomíchal příběhy!“

Ukázalo se, že z knihy pohádek zmizela kouzelná záložka, která každou noc pomáhala postavám najít cestu zpět do jejich příběhů.

Bez ní zavládl v knihovně naprostý zmatek.

Rytíř se pokoušel zachránit princeznu z učebnice matematiky, čarodějka omylem proměnila slovník v žábu a tři malá prasátka stavěla domeček z encyklopedií.

Amálka si všimla malého bílého kocourka se zlatým zvonečkem. Seděl na vrcholku nejvyššího regálu a pozorně sledoval něco mezi knihami.

Vtom se mezi policemi mihla zlatá záře.

Byla to hledaná záložka. V zobáčku ji držela straka, která utekla z atlasu ptáků.

„Líbí se jí všechno třpytivé!“ pochopila Amálka.

Vzpomněla si na knihu o královských pokladech. Otevřela ji a požádala krále, aby jí půjčil jeden ze svých diamantů.

Straka okamžitě slétla dolů. Položila záložku na stůl a nadšeně se zmocnila třpytivého kamínku.

Amálka zasunula záložku do knihy pohádek.

Knihovnou zavál jemný vánek. Písmenka se vznesla do vzduchu, zatočila se v nádherných spirálách a začala vytvářet cestičky ke správným knihám.

Pirát zamával na rozloučenou, slon se protáhl mezi stránkami a čarodějka vrátila slovníku jeho původní podobu.

Brzy bylo všude ticho. Písmenka zanechala na stránkách zlaté značky, podle kterých postavy od té chvíle vždy našly cestu domů.

Zlatá záložka sama vyklouzla z knihy a přistála před bílým kocourkem. Jeho zvoneček čtyřikrát zacinkal. Záložka se rozpadla na světélkující písmenka, která se spojila v jedinou jiskřičku a zmizela ve zvonečku.

Ráno našel pan Teodor svou vnučku spokojeně spící v křesle.

Na stole před ní ležel talířek s čerstvým skořicovým šnekem a lísteček popsaný kostrbatým písmem:

„Děkujeme za záchranu našich příběhů. Tvoji knižní přátelé.“

Od té doby nechávala Amálka každý večer na stole malou misku mléka.

Pro případ, že by se její tajemný chlupatý návštěvník někdy vrátil.

5. prosince

Krejčí, který šil šaty z oblaků

V městečku na vrcholku vysoké hory žil krejčí jménem Tobiáš. Jeho dílna byla tak vysoko, že mu každé ráno nakukovaly mraky přímo do oken.

Tobiáš nebyl obyčejný krejčí. Z ranní mlhy šil lehounké šály, z bílých obláčků vyráběl nadýchané sukně a z červánků ty nejkrásnější plesové šaty.

Jen s bouřkovými mraky pracoval nerad. Při šití totiž hlasitě hřměly a občas mu připálily knoflíky.

Jednoho dne zaklepala na dveře jeho dílny mladá paní s neobvyklým přáním.

„Potřebuji šaty pro svou dceru. Zítra má narozeniny a jejím největším snem je dotknout se oblohy.“

Tobiáš slíbil, že ušije šaty tak lehké, že v nich bude dívka moci tančit mezi oblaky.

Jenže sotva se pustil do práce, přihnala se veliká bouře. Otevřela všechna okna, převrhla košík s nitěmi a odnesla připravené obláčky daleko za hory.

V dílně nezbyl ani kousíček látky.

Tobiáš zoufale usedl ke stolu.

„Takové šaty už do rána neušiju.“

Vtom se z košíku s odstřižky ozvalo zamňoukání. Vykoukl z něj malý bílý kocourek se zlatým zvonečkem na krku. Na tlapce měl namotanou tenounkou zlatou nit.

Tobiáš ji opatrně rozmotával. Podivuhodné bylo, že ať tahal sebevíc, nit nikdy nekončila.

Když ji podržel u otevřeného okna, přichytil se k ní maličký obláček.

Krejčí dostal nápad.

Vyšel na balkon a začal zlatou nití lovit obláčky jako rybář ryby. Kocourek mu pomáhal přidržovat klubíčko, i když se do něj několikrát sám zamotal.

Brzy měl Tobiáš dostatek materiálu. Přidal trochu měsíčního svitu, několik kapek rosy a růžový proužek ranních červánků.

Pracoval celou noc.

Když si druhý den oslavenkyně oblékla hotové šaty, její střevíčky se pomalu odlepily od země.

Vznesla se nad zahradu, proletěla kolem komínů a nakonec se posadila na měkký obláček. Smála se a mávala mamince, která ji pozorovala z balkonu.

Tobiáš byl šťastný. Tak nádherné šaty ještě nikdy neušil.

Když se vrátil do dílny, našel kocourka sedícího vedle zbytku zlaté nitě.

„Bez tebe bych to nezvládl, kamaráde,“ pohladil ho po hlavičce.

Kocourek se otřel o jeho ruku a sklonil se ke klubíčku. Zvoneček pětkrát zacinkal a zlatá nit se stočila do maličké zářící kuličky, která v něm zmizela.

Na stěně dílny se na okamžik rozzářilo pět světelných teček. Vypadaly jako začátek nedokončeného souhvězdí.

Tobiáš však právě pozoroval oblohu.

Napadlo ho totiž, že by příště mohl zkusit ušít pyžamo z večerní mlhy.

V takovém pyžamu by se určitě zdály ty nejkrásnější sny.

6. prosince

Sněhulák, který se bál zimy

Na zahradě malého domku stál sněhulák jménem Hubert. Měl mrkvový nos, sedm uhlíkových knoflíků a jednu velmi neobvyklou vlastnost.

Nesnášel zimu.

Jakmile začalo sněžit, drkotal zuby, přestože žádné neměl. Nosil čtyři šály, dvoje rukavice a na hlavě velikou čepici s bambulí.

„Já jsem se měl narodit jako písečný hrad," stěžoval si každé ráno.

Ostatní sněhuláci se mu smáli. Hubertovi to však vůbec nepřipadalo legrační.

Jednoho dne zahlédl otevřené dveře zahradního domku. Uvnitř bylo útulno a na stole stála rozsvícená lampička.

„Konečně pořádné bydlení!" zaradoval se a vkutálel se dovnitř.

Jenže po chvíli mu začala z nosu odkapávat voda.

„Propána! Já se rozpouštím!"

Rychle se vykutálel zpátky na zahradu a nešťastně se posadil do závěje.

Vtom se vedle něj objevil malý bílý kocourek se zlatým zvonečkem na krku. Nesl v tlamičce drobný zlatý knoflík.

Položil ho Hubertovi do rukavice.

„To je pro mě? Děkuji, ale knoflík mě asi nezahřeje."

Přesto si ho připnul doprostřed břicha.

V tu chvíli zaslechl tiché kňučení. Pod zasněženým keřem se choulil maličký zajíček. Ztratil cestu do svého pelíšku a kolem něj se kupily stále vyšší závěje.

Hubert na vlastní trápení okamžitě zapomněl.

Sundal si jednu ze svých šál, zabalil do ní zajíčka a vydal se s ním k lesu. Kocourek běžel napřed a ukazoval cestu.

Sněhové vločky tančily kolem nich a zlatý knoflík zářil jako malá lucernička.

Konečně dorazili k dutému pařezu, odkud vykoukla zaječí maminka.

„Děkuji ti!" zaradovala se a přitiskla mládě k sobě.

Cestou domů si Hubert poprvé všiml, jak nádherně se sníh třpytí v měsíčním světle. Pozoroval vločky, které mu přistávaly na rukavicích, a zkusil se sklouznout po zamrzlé pěšince.

Byla to taková legrace, že se sklouzl ještě sedmkrát.

„Možná ta zima přece jen není tak hrozná," připustil.

Když se vrátil na zahradu, sundal si dvě šály a pověsil je na plot.

Zlatý knoflík se náhle uvolnil a skutálel se ke kocourkovým tlapkám. Zvoneček šestkrát zacinkal a knoflík se proměnil v zářící jiskřičku.

Hubert si toho nevšiml. Právě se pokoušel udělat ve sněhu andělíčka, což bylo s tělem ze tří sněhových koulí poněkud obtížné.

Od té doby se každoročně těšil na první sníh. Pořád sice nosil čepici a alespoň jednu šálu, ale už jen proto, že mu to nesmírně slušelo.

A když mu někdo připomněl jeho sen stát se písečným hradem, Hubert se jen zasmál.

„Kdepak! Písečné hrady přece neumějí sáňkovat!"

7. prosince

Princezna, která odmítla být princeznou

„Dávám výpověď!“ oznámila jednoho rána princezna Josefína u královské snídaně.

Králi zaskočila marmeláda, královna upustila lžičku a dvorní rádce začal horečně listovat zákoníkem.

„Ale princezny přece nemohou dát výpověď!“ namítl.

„Tak budu první,“ rozhodla Josefína.

Nebavilo ji učit se správně uklánět, vyšívat růžičky ani mávat z balkonu. Ze všeho nejraději kreslila mapy a toužila objevovat neznámé končiny.

Sundala si korunku, oblékla kalhoty s velikými kapsami a vyrazila ze zámku.

Na nádvoří se k ní připojil malý bílý kocourek se zlatým zvonečkem na krku. Bez pozvání jí vlezl do batohu a odmítl vystoupit.

„Dobrá, budeš můj pomocník. Ale žádné královské způsoby!“

Josefína se vydala do lesa, který byl na všech mapách označený jako Neprobádaný. Sotva však překročila první potůček, narazila na podivnou vesničku.

Všechny domky stály na dřevěných kolech a jejich obyvatelé se zoufale hádali.

Každou noc se totiž les přeskupil. Stromy měnily místa, pěšinky mizely a vesničané ráno nevěděli, kudy se dostat k řece nebo do sousedního města.

Josefína se nadšeně pustila do kreslení mapy. Jenže než zakreslila poslední strom, první už stál úplně jinde.

„Tak takhle to nepůjde,“ zamračila se.

Potom si všimla, že ať se les proměňuje sebevíc, vysoká skála uprostřed vesnice zůstává na stejném místě.

Celý den společně s vesničany vyráběla směrovky. Na skále postavili vyhlídku a na střechy domků namalovali veliké barevné značky, podle kterých se dalo orientovat i shora.

K večeru byla vesnice poprvé připravená na noční stěhování lesa.

Starosta Josefíně slavnostně daroval vzácný zlatý kompas.

„Takového královského pomocníka jsme tu ještě neměli!“

„Ale já už nejsem princezna,“ namítla Josefína.

„To je zvláštní,“ podivil se starosta. „Myslel jsem, že být princeznou znamená právě tohle. Starat se o své království.“

Josefína se dlouze zamyslela.

Druhý den se vrátila domů s novou mapou a velikým plánem. S králem se dohodla, že se stane první královskou průzkumnicí.

Korunku bude nosit jen při slavnostech. A místo vyšívání se naučí jezdit na koni, stavět mosty a poznávat svět.

Zlatý kompas položila na parapet vedle spícího kocourka.

V noci se jeho střelka náhle roztočila. Neukazovala k severu, ale přímo ke kocourkovu zvonečku.

Ozvalo se sedmero tichých zacinkání a kompas se proměnil ve světlo.

Ráno už na parapetu nebyl kompas ani kocourek. Zůstala tam jen drobná bílá stopa.

Josefína otevřela svou mapu a do jednoho prázdného koutku přikreslila malou kočičí tlapku.

Některá tajemství totiž ještě čekala na objevení.

8. prosince

Čarodějnice, která neuměla čarovat

Čarodějnice Matylda měla za sebou sto třicet sedm neúspěšných kouzel a jednu velmi nepříjemnou zkušenost s létajícím pudinkem.

Když chtěla přičarovat déšť, začaly z nebe padat okurky. Když se pokusila proměnit kámen v diamant, vznikl z něj zpívající brambor. A její koště odmítalo létat, protože prý mělo strach z výšek.

Právě dnes měla Matylda skládat závěrečnou čarodějnickou zkoušku.

Do velikého sálu dorazila s kufříkem plným lektvarů. Za ní nenápadně proklouzl malý bílý kocourek se zlatým zvonečkem na krku a usadil se pod lavicí.

„Vaším úkolem je vykouzlit motýla," oznámila přísná předsedkyně zkušební komise.

Matylda mávla hůlkou.

Uprostřed sálu se objevila kráva v baletní sukýnce.

„Múúú," pozdravila komisi a udělala piruetu.

Matylda zrudla až po špičku klobouku.

Předsedkyně si povzdechla a otevřela velikou knihu kouzel. Chtěla krávu nechat zmizet, jenže omylem přečetla zaklínadlo ze zakázané stránky.

Ozvala se rána.

Všechny čarodějnické hůlky v místnosti ožily, vyskočily svým majitelkám z rukou a začaly poletovat po sále. Proměňovaly židle v žáby, závěsy ve špagety a klobouky v rozčilené husy.

Čarodějnice se schovávaly pod stoly.

Matylda však podobný zmatek znala ze své vlastní kuchyně. Zachovala klid.

Z kufříku vytáhla hrnec, vařečku a lahvičku levandulového sirupu. Začala vařit lektvar, kterým doma obvykle uklidňovala neposlušné nádobí.

Sladká vůně přilákala divoké hůlky. Jedna po druhé se snesly k hrnci a spokojeně usnuly.

V sále zavládlo ticho.

Tedy až na krávu, která stále tančila.

„Jak jste to dokázala?" vydechla předsedkyně.

„Když vám kouzla celý život nevycházejí, naučíte se napravovat jejich následky," pokrčila Matylda rameny.

Komise se dlouho radila. Nakonec Matyldě udělila diplom s úplně novým čarodějnickým titulem: mistryně pokažených kouzel.

Mezitím se pod lavicí odehrálo něco zvláštního. Kocourek objevil mezi rozsypanými přísadami zlatou lžičku. Jakmile se jí dotkl čumáčkem, jeho zvoneček osmkrát zacinkal.

Matylda se otočila.

„Počkej! Odkud máš ten zvoneček?"

Kocourek naklonil hlavičku.

„Takový jsem už někde viděla. V jedné hodně staré knize…"

Než si však stačila vzpomenout, kocourek vyskočil na parapet a zmizel v noční tmě. Zlatá lžička byla pryč.

Matylda si na okraj diplomu napsala: Najít knihu o hvězdách.

Potom si nasadila klobouk, vzala své nelétající koště a vydala se domů.

Doprovázela ji kráva v baletní sukýnce.

Matylda se totiž rozhodla, že si ji nechá.

9. prosince

Obchod, ve kterém se prodávaly sny

V jedné úzké uličce mezi pekařstvím a hodinářstvím se každou noc objevoval zvláštní obchůdek. Otevíral přesně ve chvíli, kdy poslední dítě ve městě zavřelo oči.

Za výlohou stály stovky skleněných lahviček. V jedné plavaly velryby, v jiné rostly čokoládové stromy a v další se prohánělі koně s duhovými hřívami.

Prodávaly se tam totiž sny.

Obchod vedl starý pan Samuel, který místo peněz přijímal veselé vzpomínky, dobré nápady a občas také povedené vtipy.

Jedné noci vstoupil do obchodu chlapec jménem Oliver. Už několik týdnů se mu zdál stále stejný sen. Kráčel v něm dlouhou šedou chodbou, která nikam nevedla.

„Chtěl bych nějaký pořádný dobrodružný sen," požádal.

Samuel mu nabídl plavbu na pirátské lodi, výpravu do pravěku i závody na létajících želvách.

Oliver si však nedokázal vybrat.

Vtom si všiml zaprášené lahvičky na nejvyšší polici. Byla úplně prázdná a uzavírala ji drobná zlatá zátka.

„A co je v téhle?"

„To je nedokončený sen," odpověděl Samuel. „Nikdo ho ještě nechtěl. Nemá totiž žádný příběh."

Oliver si lahvičku prohlédl.

„Tak já si ho vymyslím sám."

Zaplatil vzpomínkou na den, kdy jeho tatínek omylem upekl dort se solí místo cukru, a otevřel lahvičku.

Obchod se rozplynul.

Oliver stál uprostřed své známé šedé chodby. Tentokrát si však představil modré dveře. Okamžitě se před ním objevily.

Za nimi bylo moře.

Vymyslel si loď s plachtami z motýlích křídel, ostrov s obrovskými jahodami a vodopád tekoucí vzhůru. Čím víc si představoval, tím podivuhodnější svět kolem něj vznikal.

Na palubě jeho lodi se objevil také malý bílý kocourek se zlatým zvonečkem.

„Tebe jsem si ale nevymyslel," podivil se Oliver.

Kocourek zamňoukal a zadíval se k obloze.

Nad mořem zářilo osm hvězd, uspořádaných do zvláštního obrazce. Vedle nich bylo prázdné místo.

Oliver vytáhl z kapsy zlatou zátku, kterou si tam schoval.

Kocourek se jí dotkl tlapkou. Ozvalo se devět jemných zacinkání a zátka se proměnila ve světlo, které vplulo do zvonečku. Na snové obloze se objevila devátá hvězda.

„Ty asi cestuješ mnohem dál než já," zašeptal Oliver.

Ráno se probudil s úsměvem. Od té noci už nepotřeboval kupovat žádné sny. Objevil totiž, kolik nádherných světů se skrývá v jeho vlastní fantazii.

A pan Samuel?

Ten následující večer postavil do výlohy celou řadu prázdných lahviček.

Na každou nalepil cedulku:

Dobrodružství, které ještě nikdo nevymyslel.

Brzy se staly nejžádanějším zbožím v celém obchodě.

Obchod
se sny

10. prosince

Den, kdy všechna zvířata začala mluvit

Toho rána probudila Aničku slepice.

„Promiň, že ruším, ale ráda bych si promluvila o kvalitě našeho krmení.“

Anička otevřela jedno oko.

„Cože?“

„Pořád jen zrní. Co takhle někdy palačinky?“

Anička vyskočila z postele a vyběhla na dvůr. Tam už se děly neuvěřitelné věci.

Pes Bohouš vyjednával s pošťákem o doručování psích sušenek. Prase se dožadovalo vlastního bazénu a kráva si stěžovala, že ji nikdo neoslovuje příjmením.

„Jmenuji se Emilie Von Louková, prosím pěkně!“

Brzy se ukázalo, že všechna zvířata ve vesnici dostala přes noc dar řeči.

Zpočátku byli lidé nadšení. Jenže zvířata měla za celý svůj život tolik nevyřčených věcí, že se vůbec nedala zastavit.

Vrabci komentovali účesy kolemjdoucích, kozy hodnotily obsah zahrádek a starý kůň vyprávěl příběh ze svého mládí, který trval dvě a půl hodiny.

Anička si všimla jediného tvora, který nepromluvil ani slovo. Malý bílý kocourek se zlatým zvonečkem seděl na plotě a spokojeně si čistil tlapky.

„Ty nemluvíš?“ zeptala se ho.

„Mňau,“ odpověděl.

K poledni svolal starosta mimořádnou schůzi na návsi. Každé zvíře mělo dostat příležitost vyjádřit své přání.

Jenže všichni mluvili najednou.

Anička přinesla ze zahrady dřevěnou vařečku.

„Kdo drží vařečku, ten mluví. Ostatní poslouchají!“

Konečně se podařilo zjistit, že některá přání jsou docela rozumná. Králíci chtěli větší výběh, pes delší procházky a kůň si přál, aby ho někdo občas podrbal za ušima.

Potom dostala slovo straka.

„Já bych chtěla muzeum lesklých věcí!“

Přinesla celý košík svých pokladů. Byly v něm knoflíky, alobal, staré mince a nádherný zlatý náprstek.

Bílý kocourek seskočil z plotu a zaujatě se na náprstek zadíval.

Straka mu ho ochotně vyměnila za lesklou lžičku, kterou Anička našla v kuchyni.

Kocourek náprstek schoval mezi tlapky a jeho zvoneček desetkrát zacinkal. V nastalém povyku si toho nikdo nevšiml.

Druhý den ráno už zvířata zase vydávala své obyčejné zvuky. Lidé si však jejich přání zapamatovali a mnohá z nich splnili.

Anička připravila slepicím k snídani malou palačinku.

Slepice ji spokojeně sezobala.

A když se Anička otočila k odchodu, zdálo se jí, že za sebou zaslechla tiché:

„Příště s marmeládou, prosím.“

11. prosince

Příšerka, která se bála dětí

Pod postelí v jednom dětském pokojíčku bydlela příšerka jménem Ňufík. Měla fialové chlupy, tři oči, dva měkké růžky a ocásek zakončený bambulkou.

Každý večer jí maminka před spaním kontrolovala, jestli se v pokojíčku neschovává nějaké dítě.

Ňufík se totiž dětí příšerně bál.

Jeho dědeček mu vyprávěl, že děti mají neuvěřitelně hlasitý smích, dokážou sníst celou tabulku čokolády a někdy dokonce strkají příšerkám na hlavu čepičky pro panenky.

To poslední připadalo Ňufíkovi obzvlášť děsivé.

Jedné noci se vydal na výpravu za ztracenou ponožkou, kterou potřeboval jako peřinku. Právě se soukal zpod postele, když se rozsvítila lampička.

„Jéé!“ vykřikla holčička sedící na posteli.

„ÁÁÁ!“ vykřikl Ňufík.

Holčička se schovala pod peřinu a Ňufík za krabici s kostkami.

Chvíli bylo úplné ticho.

„Sežereš mě?“ ozvalo se zpod peřiny.

„Ne! A ty mě?“

„Fuj, vždyť jsi celý chlupatý!“

Ňufíkovi se trochu ulevilo.

Mezi postelí a krabicí se mezitím procházel malý bílý kocourek se zlatým zvonečkem na krku. Ani jeden z vystrašených tvorů mu nepřipadal nebezpečný. Uvelebil se na koberci a začal příst.

Holčička pomalu vystrčila hlavu.

„Já jsem Bětka.“

„Já Ňufík.“

„Proč máš tři oči?“

„A proč ty máš jenom dvě?“

Oba se rozesmáli.

Brzy seděli na koberci a prohlíželi si navzájem své poklady. Bětka ukázala Ňufíkovi stavebnici a Ňufík jí předvedl, jak umí hýbat každým okem jiným směrem.

Nakonec se rozhodli uspořádat půlnoční piknik.

Bětka přinesla sušenky a Ňufík vytáhl ze svého pelíšku tři hrnečky vyrobené ze žaludových čepiček. Na jednom ležel maličký zlatý korálek, který používal jako ozdobu.

Kocourek si s korálkem začal hrát. Kutálel ho po koberci, až se dostal pod postel.

Odtamtud se ozvalo jedenáct tichých zacinkání.

Když kocourek vylezl ven, korálek už s sebou neměl.

Nad ránem se Ňufík rozloučil se svou novou kamarádkou a odnesl si od ní měkoučkou ponožku na spaní.

Doma se ho maminka vyděšeně zeptala, kde byl tak dlouho.

„Hrál jsem si s dítětem.“

Maminka příšerka zbledla. Což bylo u fialové příšerky docela pozoruhodné.

„A přežil jsi to?“

„Ano. A zítra jdu zase.“

Ňufík se zachumlal do nové peřinky a spokojeně zavřel všechny tři oči.

Jen jednu věc mamince raději neřekl.

Bětka mu totiž slíbila, že mu příště uplete čepičku.

A on se na ni vlastně docela těšil.

12. prosince

Holčička, která našla konec duhy

Dorotka se jednou rozhodla, že najde konec duhy. Všichni jí tvrdili, že je to nemožné, protože duha před člověkem neustále ustupuje.

Jenže Dorotka si všimla něčeho zvláštního. Když se k duze blížila pozpátku, neutíkala.

A tak jednoho odpoledne překonala pozpátku celou louku, dva potůčky a kus lesa. Zakopla pouze čtyřikrát, což považovala za veliký úspěch.

Konečně narazila zády do něčeho měkkého.

Otočila se a nevěřila vlastním očím.

Duha končila v nádherné zahradě plné obrovských květin. Z jejich okvětních lístků stékaly barvy do sedmi klikatých potůčků. Mezi záhony pobíhali drobní skřítkové s konvičkami a štětci.

„Vítej v zahradě barev!“ pozdravil ji skřítek s tyrkysovými vousy.

Vysvětlil Dorotce, že právě odtud pocházejí všechny barvy světa. Každé ráno odnášejí motýli čerstvé barvy květinám, ptákům, ovoci i obloze.

Dorotka dostala svolení prohlédnout si zahradu. Brzy objevila záhon s barvou západu slunce, studánku plnou stříbrné šedi a keř, na kterém dozrávala puntíkatá červená.

Uprostřed zahrady však stála osamělá bílá květina.

„Ta je nemocná?“ zeptala se.

„Kdepak. Jen si ještě nevybrala svou barvu.“

Vedle květiny spal malý bílý kocourek se zlatým zvonečkem na krku.

Dorotka se posadila do trávy a přemýšlela. Co kdyby květina nemusela mít jen jednu barvu?

Nabrala do dlaní trochu červené, modré a žluté a začala experimentovat. Objevila oranžovou, zelenou i fialovou. Některé pokusy dopadly báječně, jiné připomínaly rozmačkanou brokolici.

Nakonec namalovala každý okvětní lístek jinak.

Květina se zachvěla, vyrostla do výšky a rozkvetla stovkami drobných duhových kvítků.

Skřítkové užasle zatleskali.

Z jejího středu vyklouzlo malé zlaté semínko a dopadlo do trávy. Kocourek otevřel oči, protáhl se a přikryl semínko tlapkou.

Zvoneček dvanáctkrát zacinkal.

Dorotka si toho nevšimla, protože právě dostávala od skřítků dárek – krabičku pastelek, které se nikdy nevypotřebovaly.

Když nastal čas vrátit se domů, skřítek jí ukázal duhu.

„Tentokrát nemusíš chodit pozpátku.“

Dorotka se posadila na její nejvyšší oblouk a sklouzla se až na louku před svým domem.

Večer nakreslila obrázek kouzelné zahrady. Doprostřed namalovala velikou pestrobarevnou květinu a vedle ní malého kocourka.

Když potom vybarvovala jeho kožíšek, zarazila se.

Nakonec bílou pastelku odložila.

Některé věci jsou totiž dokonalé přesně takové, jaké jsou.

13. prosince

Tučňák, který chtěl létat

„Pusť ten provaz! Okamžitě pusť ten provaz!“

Jenže tučňák Albert už visel deset metrů nad zemí a stoupal stále výš. Pod ním se zmenšovala ledová krajina a nad hlavou se mu třepotal obrovský červený drak.

Celé tři měsíce ho Albert vyráběl ze starých lodních plachet. Toužil totiž zjistit, jak vypadá svět z ptačí perspektivy.

Jen trochu podcenil sílu větru.

„No výborně,“ zamumlal, když se kolem něj prohnalo hejno racků. „A teď ještě vymyslet, jak se přistává.“

Naštěstí se pod ním brzy objevil zasněžený ostrov. Albert dopadl do hluboké závěje a jeho drak se zachytil o komín opuštěného majáku.

Uvnitř majáku našel staré námořní mapy, rozbité hodiny a malého bílého kocourka se zlatým zvonečkem na krku.

„Ty jsi tu taky ztroskotal?“

Kocourek se protáhl a vyskočil na okenní parapet.

Mezi střepy rozbité lucerny se tam třpytilo zlaté ozubené kolečko. Kocourek do něj šťouchl čumáčkem a místností se rozlehlo třináct zacinkání. Kolečko se rozplynulo ve zlatém světle.

Albert měl však jiné starosti. Venku se začínalo stmívat a mezi ledovými krami zahlédl loď. Mířila přímo k nebezpečným skalám.

Vyběhl po točitém schodišti až nahoru. Světlo majáku nefungovalo a obrovské zrcadlo bylo popraskané.

Zkusil mávat plachtou. Marně.

Potom dostal nápad.

Z majáku posbíral všechny nepoškozené kusy zrcadel a připevnil je na svého draka. Na obzoru ještě svítil poslední proužek zapadajícího slunce.

Albert vyšplhal na střechu a vypustil draka do větru. Tentokrát provaz pevně uvázal ke komínu.

Vysoko nad ostrovem se roztančily záblesky světla. Kapitán lodi si jich všiml a na poslední chvíli změnil směr.

O hodinu později už Albert seděl v kapitánské kajutě, zabalený do deky, s hrnkem teplého rybího vývaru.

„Takový létající maják jsem ještě neviděl,“ smál se kapitán.

„To byl původně létající tučňák,“ vysvětlil Albert.

Když se vrátil domů, pustil se okamžitě do výroby nového draka. Tentokrát měl pohodlnou sedačku, ovládací šňůry a dokonce i malý padák.

O několik týdnů později se nad ledovou krajinou vznášel první tučňáčí letec. Dole mu nadšeně mávali kamarádi.

Albert se rozhlédl po nekonečném moři, třpytivých ledovcích a zasněžených horách.

Přesně takhle si to vysnil.

Jen malého bílého kocourka tehdy už nenašel.

Zato na dveřích své dílny vyvěsil ceduli:

Letecká škola pro nelétavé ptáky.

Prvním přihlášeným žákem byl pštros.

To ovšem Alberta čekalo ještě hodně práce.

14. prosince

Planeta, na které bylo zakázáno se smát

POZOR! SMÍCH JE PŘÍSNĚ ZAKÁZÁN!

Takový nápis přivítal malou kosmonautku Nelu, když její raketa přistála na planetě Brum.

Hned u přistávací plochy ji zastavil robot s hranatou hlavou.

„Účel návštěvy?“

„Dovolená.“

„Nevhodné. Dovolená může způsobovat veselí.“

Robot jí podal příručku správného mračení a pustil ji dál.

Na planetě Brum bylo všechno šedivé. Místní obyvatelé chodili s našpulenými ústy, v knihkupectví prodávali pouze návody k pračkám a v kině promítali tříhodinový film o schnutí betonu.

Nela se rozhodla zjistit, kdo takový nesmyslný zákaz vymyslel.

Stopy ji zavedly až do paláce nejvyššího vládce, pana Brumbáce. Seděl na trůnu a na hlavě měl obrovskou korunu, která mu neustále padala přes oči.

Vedle trůnu stála skleněná nádoba plná drobných světelných bublinek.

„Co je to?“ zeptala se Nela.

„Zabavený smích,“ odpověděl vládce. „Už dvacet let ho shromažďujeme.“

Nela si všimla, že každá bublinka vydává jiný zvuk. Některé se chichotaly, jiné hýkaly a jedna se smála přesně jako její babička.

„Ale proč?“

Brumbác sklopil oči.

Kdysi při slavnostním projevu zakopl o vlastní plášť a spadl do narozeninového dortu. Celá planeta se mu smála. Od té doby zakázal smích úplně.

Než stačila Nela odpovědět, vkráčel do sálu malý bílý kocourek se zlatým zvonečkem na krku.

Vyskočil na trůn a začal si hrát s třásněmi vládcova pláště.

Brumbác se pokusil vstát. Koruna mu sklouzla na nos, plášť se mu omotal kolem nohou a on se posadil přímo do koše na papíry.

Nela zadržela dech.

Vládce se na sebe podíval do zrcadla.

A najednou se rozesmál.

Smál se tak hlasitě, až mu tekly slzy. Skleněná nádoba se rozechvěla, její víčko odskočilo a tisíce bublinek vyletěly otevřenými okny.

Smích se rozletěl po celé planetě.

Roboti se začali pochechtávat, prodavači vyprávěli vtipy a dokonce i kamenná socha na náměstí se podezřele usmívala.

Z víčka prázdné nádoby se uvolnil malý zlatý šroubek. Kocourek ho zachytil tlapkou a jeho zvoneček čtrnáctkrát zacinkal.

Nikdo ho však přes všeobecné veselí neslyšel.

Ještě téhož večera vydal Brumbác nový zákon: každý občan má právo se smát, a to i sám sobě.

Nela odstartovala následujícího rána.

Když se naposledy podívala z okénka rakety, spatřila na povrchu planety obrovský nápis.

POZOR! VYSOKÉ NEBEZPEČÍ LEGRACE!

Pod ním stál Brumbác s korunou nasazenou obráceně a nadšeně jí mával.

15. prosince

Vlak, který jezdil mezi světy

Na starém nádraží visel jízdní řád, který se každou minutu měnil.

18.42 – Údolí obrů.

18.43 – Moře za oblohou.

18.44 – Včerejší odpoledne.

Kryštof si promnul oči. Ještě před chvílí čekal na obyčejný vlak k babičce.

K nástupišti tiše přijela tmavomodrá lokomotiva se stříbrnými koly. Z komína jí místo kouře stoupaly drobné obláčky ve tvaru ryb.

„Nastupovat!“ zavolal průvodčí v dlouhém kabátě.

Kryštof nastoupil.

V prvním kupé seděla liška v brýlích a četla noviny vzhůru nohama. Ve druhém podřimoval obr, jehož nohy zabíraly celou uličku. Ve třetím seděl malý bílý kocourek se zlatým zvonečkem na krku.

Kryštof se posadil vedle něj.

Vlak se rozjel a za okny se začaly míhat neuvěřitelné krajiny. Projeli lesem obrovských hub, podmořským městem i krajinou, kde se po obloze vznášely domy zavěšené na balonech.

Na jednom nástupišti zahlédl Kryštof zeleného draka, který vyfukoval obrovské duhové bubliny.

Potom vlak vjel do tunelu.

Ozvalo se skřípění brzd.

Světla zhasla.

„Máme potíže,“ oznámil průvodčí. „Ztratila se nám cílová stanice.“

Kryštof vykoukl z okna. Za sklem nebylo vůbec nic. Ani koleje, ani obloha, ani země.

Jen nekonečná tma.

Průvodčí rozložil na stolku velikou mapu. Všechna nádraží na ní svítila, až na jedno prázdné místo.

„Někdo musí stanici připomenout, že existuje. Jinak tu zůstaneme.“

Cestující začali jeden přes druhého popisovat místa, kam cestují. Mapa však zůstávala beze změny.

Kryštof sevřel v kapse svou jízdenku. Vzpomněl si na babiččinu zahradu, modrá vrátka, vůni jablečného závinu a staré nádraží s červenou lavičkou.

Na mapě se objevila drobná světelná tečka.

Vlak sebou trhl.

Za okny se postupně vynořily koleje, stromy a zasněžené střechy.

„Stanice nalezena!“ zvolal průvodčí.

Když Kryštof vystupoval, podal mu průvodčí malou zlatou jízdenku.

„Pro případ, že bys někdy potřeboval cestovat někam, kam obyčejné vlaky nejezdí.“

Kryštof si ji prohlédl. Potom se podíval na kocourka, který stále seděl za oknem.

„Myslím, že ty ji potřebuješ víc než já.“

Položil jízdenku na sedadlo.

Dveře se zavřely a vlak se pomalu rozjel. Z vagonu se ozvalo patnáct zacinkání.

Na nástupišti čekala babička.

„Tak co, cesta dobrá?“

Kryštof se usmál.

„Babi, ty mi to stejně neuvěříš.“

Babička ho vzala za ruku.

„A zkoušel jsi někdy jet tím vlakem, co zastavuje ve čtvrtek minulého týdne?“

Kryštof se zarazil.

Babička se jen záhadně usmívala.

NÁSTUPIŠTĚ
18.42 ÚDOLÍ OBRŮ
18.43 MOŘE ZA OBLOHOU
18.44 VČEREJŠÍ ODPOLEDNE

16. prosince

Město vzhůru nohama

Když se Ema ráno probudila, její postel byla na stropě.

Tedy alespoň si to myslela.

Teprve když vstala a podívala se z okna, pochopila, že postel je v pořádku. Vzhůru nohama bylo celé město.

Domy visely střechami dolů, komíny mířily k zemi a pod chodníky se rozprostírala nekonečná modrá obloha.

Naštěstí lidé nepadali. Něco je stále drželo u jejich obráceného města.

Jen deštníky byly úplně k ničemu, protože déšť přicházel odspodu.

Na náměstí se mezitím konala mimořádná schůze.

„Musíme město otočit!“ volal starosta.

„A co když ho otočíme na špatnou stranu?“ namítal pekař.

„Tak budeme bydlet bokem!“ vykřikl někdo z davu.

Ema si všimla, že jedinou věcí, která zůstala ve správné poloze, byly hodiny na radniční věži. Jejich ručičky ukazovaly šest hodin, přestože už bylo poledne.

Vydala se tedy dovnitř.

Z hodinového stroje se ozývalo žalostné mňoukání. Mezi dvěma velikými koly visel za stužku malý bílý kocourek.

Ema ho opatrně vysvobodila.

Kocourek seskočil na podlahu a okamžitě se rozběhl k úzkému otvoru ve zdi. Uvnitř se třpytila zlatá hodinová ručička.

Ema ji vytáhla.

Vtom se celá věž naklonila.

Venku lidé vykřikli a starostův klobouk odletěl do oblak.

„Aha. Takže touhle věcí raději nehýbat,“ zašeptala Ema.

Na stěně objevila zaprášený nápis:

Co bylo nahoře, nechť je dole. Co bylo dole, nechť je nahoře. Správný směr najdeš tam, kde se potkává ráno s večerem.

Ema dlouho přemýšlela.

Potom se podívala na ciferník. Šest hodin ráno a šest hodin večer ukazují ručičky úplně stejně!

Nasadila zlatou ručičku do hodinového stroje a pomalu ji nastavila přesně na šestku.

Ozvalo se hluboké zadunění.

Město se začalo otáčet. Domy, zahrady, ulice i kašny vykroužily ve vzduchu obrovský oblouk. Ema se pevně držela zábradlí a kocourek se jí schoval pod svetr.

Konečně se všechno zastavilo.

Země byla zase dole a obloha nahoře.

Zlatá ručička vypadla ze stroje. Pod ní se objevila původní, obyčejná železná ručička, která byla celou dobu ukrytá uvnitř mechanismu.

Kocourek se dotkl zlaté ručičky tlapkou.

Zvoneček šestnáctkrát zacinkal a ručička zmizela.

Ema seběhla na náměstí, kde už lidé nadšeně oslavovali návrat do normálního světa.

Jen starosta se tvářil poněkud nešťastně.

Jeho klobouk totiž zůstal viset na malém bílém obláčku.

A pokaždé, když se ho pokusil sundat dlouhým koštětem, obláček se posunul o kousek dál.

Nakonec si starosta koupil nový klobouk.

Ten starý dodnes pluje po obloze.

17. prosince

Ostrov zapomenutých hraček

Každý večer chodil plyšový medvídek Antonín na pobřeží a díval se dalekohledem na moře.

Čekal už mnoho let.

Kdysi patřil malé holčičce jménem Lucinka. Spával vedle jejího polštáře, cestoval s ní na prázdniny a znal všechna její tajemství.

Potom Lucinka vyrostla a Antonín se jednoho dne probudil na zvláštním ostrově.

Žily tam stovky zapomenutých hraček. Dřevění koníci, panenky s rozcuchanými vlasy, vláčky bez kolejí i stavebnice, kterým chyběly poslední dílky.

Hračky si na ostrově vybudovaly vlastní městečko. Bydlely v domečcích z kostek, jezdily v plechových autíčkách a večer si promítaly vzpomínky na veliké plátno uprostřed náměstí.

Jednoho dne moře vyplavilo na břeh papírovou loďku. Seděl v ní malý bílý kocourek se zlatým zvonečkem na krku.

Antonín ho pozval k sobě na čaj.

Kocourek si však místo čaje vybral jeho klín, stočil se do klubíčka a usnul.

Medvídek ho opatrně pohladil.

Už dlouho ho nikdo nepotřeboval k usínání.

Toho večera se na náměstí stalo něco neobvyklého. Promítací stroj místo vzpomínek ukázal skutečný svět.

Antonín na plátně spatřil Lucinku.

Byla dospělá. Seděla na podlaze dětského pokoje a vyprávěla své malé dcerce pohádku o medvídkovi, který se s ní kdysi nebál ani největší bouřky.

„Měla jsem ho moc ráda," řekla Lucinka. „Kéž bych věděla, kam se poděl."

Antonínovi se zachvěly plyšové tlapky.

Celé ty roky si myslel, že na něj zapomněla.

Rozběhl se k pobřeží. Mezi kamínky tam ležela zlatá mušlička, kterou si nedávno našel a schoval pro případ, že by se někdy mohl vrátit domů.

Podle ostrovní legendy totiž dokázala přivolat loď splněných přání.

Antonín ji přiložil k uchu.

Místo šumění moře uslyšel Lucinčin smích.

Na obzoru se objevila malá plachetnice.

Medvídek se obrátil ke kocourkovi, který ho celou cestu doprovázel.

„Už ji nebudu potřebovat," zašeptal a položil mušličku před něj.

Zvoneček sedmnáctkrát tiše zacinkal.

O Štědrém dnu ráno našla Lucinčina dcerka pod vánočním stromečkem starého plyšového medvídka s nakřivo přišitým ouškem.

„Maminko, ten je krásný!"

Lucinka zůstala stát beze slova. Potom medvídka vzala do náruče a pevně ho objala.

„Ahoj, Antoníne," zašeptala.

Večer usínal medvídek opět vedle dětského polštáře.

Všechno bylo trochu jiné. Pokoj, postýlka i holčička, která ho držela za tlapku.

Ale ukolébavka, kterou Lucinka zpívala své dcerce, byla pořád stejná.

A Antonín ji znal nazpaměť.

18. prosince

Poslední jednorožec z kouzelného lesa

Za sedmero horami rostl les, který byl starší než všechny lidské pohádky.
Stromy v něm znaly svá jména, kapradiny v noci zářily a mezi kořeny prastarých dubů spávaly lesní víly.
Hluboko v jeho srdci žila jednorožčí klisna jménem Lunara.
Bývala součástí velikého stáda. Jedné noci však ostatní jednorožci prošli Stříbrnou branou do země věčného jara. Lunara tehdy zůstala pozadu, protože pomáhala zraněnému srnečkovi.
Když se vrátila, brána byla zavřená.
Od té doby uplynulo sto let.
Lunara každý večer přicházela k zarostlému kamennému oblouku a doufala, že se znovu otevře.
Jedné zimní noci tam nalezla malého bílého kocourka.
Jakmile spatřila zlatý zvoneček na jeho krku, sklonila hlavu.
„Tak přece ještě existuješ," zašeptala.
Kocourek se na ni podíval svýma jasnýma očima.
Lunara ho zavedla k jezírku ukrytému mezi stromy. Na jeho dně ležel zlatý lístek, který se tam objevil před několika týdny.
„Spadl z nebe," řekla. „Od té noci se v našem lese mnohé změnilo."
Kocourek natáhl tlapku k hladině, ale jezírko se náhle rozvlnilo a z jeho hlubin vystoupila veliká vodní bytost.
„Kdo chce získat poklad jezírka, musí mi nabídnout něco, co nedokáže nahradit."
Lunara dlouho mlčela.
Potom se dotkla rohem hladiny.
„Nabízím svou nejkrásnější vzpomínku."
Ve vodě se objevil obraz stovek jednorožců cválajících rozkvetlou krajinou. Mezi nimi běžela malá Lunara po boku své matky.
Vodní bytost se zadívala na vzpomínku.
„Opravdu by ses jí vzdala?"
Lunara přikývla.
Bytost se usmála.
„Pak si ji zasloužíš ponechat."
Hladina se rozevřela a zlatý lístek vyplul na břeh. Kocourek se ho dotkl čumáčkem a jeho zvoneček osmnáctkrát zacinkal.
Vtom se mezi stromy rozlilo stříbrné světlo.
Lunara se rozběhla ke kamennému oblouku. Břečťan ustoupil a za otevřenou branou se objevila rozkvetlá louka.
Z dálky se ozvalo známé zaržání.
Lunara se ještě naposledy obrátila ke kocourkovi.
„Až najdeš cestu domů i ty, nezapomeň, že žádné světlo nesvítí samo."
Potom proběhla branou.
Na druhé straně jí vstříc cválalo celé stádo jednorožců.
A mezi nimi jedna klisna se stříbrnou hřívou, kterou by Lunara poznala mezi tisíci jinými.
„Maminko!"
Té noci se kouzelným lesem nesl zvuk jednorožčích kopyt, přestože v něm už žádný jednorožec nezůstal.
Malý bílý kocourek seděl pod hvězdnou oblohou.
Ještě chvíli naslouchal.
Potom se vydal dál.

19. prosince

Myška, která chtěla ochutnat Měsíc

Vědecký zápisník myšky Pepinky obsahoval tři důležité poznatky:
1. Měsíc je kulatý.
2. Měsíc má díry.
3. Sýr je kulatý a má díry.
Závěr byl naprosto jednoznačný.

Pepinka si sbalila ubrousek, vidličku a špetku soli a vydala se na výpravu.

Nejprve vylezla na nejvyšší jabloň v zahradě. Potom na střechu kostela. Nakonec vyšplhala na vrchol hory, kde objevila malou observatoř.

U dalekohledu seděl starý výr.

„Ráda bych se dostala na Měsíc," oznámila mu.

„Za jakým účelem?"

„Svačina."

Výr si sundal brýle.

„To tu ještě nebylo."

Ukázal Pepince stříbrný dalekohled a vysvětlil jí, že za úplňku se jeho čočkou dá projít přímo na Měsíc.

Pepinka neváhala ani vteřinu.

Prolezla dalekohledem a přistála v měkkém měsíčním prachu.

Konečně!

Zakousla se do nejbližšího kamene.

„AU!"

Zkusila jiný.

„AU!"

Třetí kámen pro jistotu jen olízla.

Chutnal jako zaprášený květináč.

Zklamaně se posadila na okraj kráteru. Teprve tehdy si všimla malého bílého kocourka, který seděl opodál a pozoroval obrovské stříbrné dveře zasazené do měsíční skály.

Pepinka přistoupila blíž.

Na dveřích bylo vyryto čtyřiadvacet hvězdiček. Vedle nich visela zlatá visačka s podivným nápisem:

Pro strážce světla.

Kocourek se natáhl k visačce, ale nedosáhl na ni.

Pepinka proklouzla úzkou škvírou mezi dveřmi a skálou, vyšplhala po jejich vnitřní straně a uvolnila visačku.

Jakmile dopadla na zem, zvoneček devatenáctkrát zacinkal.

Dveře se nepatrně zachvěly.

Zevnitř se ozval hluboký hlas:

„Ještě pět."

Pepince přeběhl mráz po zádech.

„Pět čeho?"

Nikdo neodpověděl.

Kocourek se otřel o její nožku a odběhl mezi měsíční skály.

Pepinka se rozhodla, že pro dnešek už má vědeckých objevů dost.

Když se vrátila dalekohledem do observatoře, čekal na ni výr s talířkem opravdového sýra.

„Tak jak chutnal Měsíc?"

Pepinka se pustila do svačiny.

„Přišerně. Ale mají tam zajímavé dveře."

Ještě večer doplnila do svého vědeckého zápisníku čtvrtý poznatek:

Ne všechno, co vypadá jako sýr, je sýr.

Pod něj připsala další otázku:

Je Slunce vyrobené z pomerančů?

Výr jí následujícího rána dalekohled raději zamkl.

Pro
strážce
světla

20. prosince

Továrna na ztracené ponožky

Vážená paní,
omlouváme se za ztrátu Vaší levé pruhované ponožky. Byla přijata do našeho výrobního závodu a momentálně prochází rekvalifikací.
Děkujeme za pochopení.
Oddělení ztraceného prádla.
Takový dopis našla Klárka v koši na prádlo.
Na jeho zadní straně byla nakreslená mapa vedoucí k maličkým dveřím za pračkou.
Klárka dveře otevřela, protáhla se jimi a ocitla se v obrovské tovární hale.
Všude rachotily stroje, jezdily pásy a vzduchem poletovaly ponožky všech velikostí a barev. Továrnu obsluhovali drobní skřítkové v čepicích ušitých z rukavic.
„Vítej!“ přivítal ji ředitel továrny, pan Štrample. „Přicházíš reklamovat ponožku?“
„Přicházím zjistit, proč mi je kradete!“
„Krademe? Kdepak! My jim dáváme nové zaměstnání.“
Ukázal Klárce jednotlivá oddělení.
V prvním vyráběli spací pytle pro myši. Ve druhém zimní čepice pro žížaly. Ve třetím vznikaly svetry pro hady, což byla mimořádně výnosná zakázka.
Největší ponožky se používaly jako vzducholodě pro skřítky.
Klárka dokonce zahlédla svou loňskou vánoční ponožku. Pracovala jako závěsná postýlka pro netopýří dvojčata.
Náhle se rozezněl poplach.
„HAVÁRIE TŘÍDICÍHO STROJE!“
Z potrubí začaly létat stovky ponožek. Skřítkové se schovávali pod stoly a ředitel Štrample zmizel pod hromadou podkolenek.
Klárka si všimla malého bílého kocourka, který se vezl po výrobním pásu v obrovské vlněné ponožce.
Pás ho unášel přímo k otvoru označenému nápisem:
Výroba bambulí.
Klárka strhla ze stojanu dlouhou podkolenku, hodila ji kocourkovi a vytáhla ho do bezpečí.
Potom společně prozkoumali porouchaný stroj.
Mezi jeho válci se zasekl zlatý zavírací špendlík.
Klárka zastavila stroj červeným tlačítkem a špendlík opatrně vyndala. Kocourek se ho dotkl tlapkou.
Zvoneček dvacetkrát zacinkal.
Na okamžik se všechny stroje odmlčely. Z hlubokého potrubí se ozvalo vzdálené dunění, jako by někde daleko odbíjely obrovské hodiny.
Kocourek zpozorněl.
Potom zmizel v jednom z postranních tunelů.
Ředitel Štrample mezitím nabídl Klárce za záchranu továrny odměnu.
„Můžeš si vybrat jakékoliv ponožky!“
„Chtěla bych, aby se mi už nikdy žádná neztratila.“
Ředitel zbledl.
„Slečno, to bychom museli propustit polovinu zaměstnanců!“
Nakonec se dohodli na jedné ztracené ponožce měsíčně.
Od té doby Klárka před každým praním pečlivě počítala ponožky.
A když některá přece jen zmizela, představovala si, jak v ní někde spokojeně usíná malá myška.
Jen tatínek dodnes nechápe, proč se mu ztrácejí výhradně ponožky velikosti čtyřicet šest.
Továrna totiž právě rozšiřuje flotilu vzducholodí.

21. prosince

Ukradené Vánoce

Tři dny před Štědrým dnem zmizely Vánoce.
Nebylo to tak, že by někdo ukradl stromečky nebo schoval dárky. Zmizely mnohem podivnějším způsobem.
Lidé si přestali pamatovat, že nějaké Vánoce vůbec existují.
Pekaři nevěděli, proč mají připravené těsto na cukroví. Prodavači sundávali z výloh ozdoby a děti nechápaly, proč mají doma stromečky.
Jen holčička Viktorka si všechno pamatovala.
Pokoušela se rodičům vysvětlit, co se stalo, ale tatínek právě přemýšlel, proč mají v obýváku zasazený smrk.
Viktorka si oblékla kabát a vyběhla ven.
Na zasněženém náměstí spatřila malého bílého kocourka. Pobíhal kolem kašny a neklidně potřásal hlavou.
Jeho zlatý zvoneček slabě zářil.
Když k němu Viktorka přistoupila, rozběhl se úzkou uličkou. Následovala ho až ke starému hodinářství.
Za výlohou stály stovky hodin.
Všechny se zastavily přesně ve stejnou chvíli.
Uvnitř seděl stařičký hodinář a držel v rukou otevřenou knihu.
„Konečně někdo, kdo si pamatuje," oddechl si.
Ukázal Viktorce stránku s obrázkem hvězdné oblohy. Pod ní byl nakreslený veliký nebeský ciferník.
„Vánoce nikdo neukradl," vysvětlil. „Začínají se vytrácet. Něco na obloze není v pořádku."
Kocourek vyskočil na stůl a položil tlapku na obrázek ciferníku.
Na obrázku se rozsvítilo dvacet drobných hvězd. Hodinář zbledl.
„Ty jsi jich našel už dvacet?"
Viktorka se překvapeně podívala na kocourka.
„Dvacet čeho?"
Hodinář však místo odpovědi otevřel starou dřevěnou skříň. Uvnitř ležela jediná vánoční ozdoba – zlatá rolnička.
„Objevila se tu před časem. Od té chvíle ji opatruji."
Podal ji Viktorce.
Jakmile rolničkou zazvonila, vybavila se jí vůně jehličí, maminčino cukroví, tatínkův smích i všechna krásná vánoční rána.
Vyběhla před hodinářství a zazvonila znovu.
Jedna paní se zastavila.
„Vždyť já mám doma nedopečené vanilkové rohlíčky!"
Další člověk si vzpomněl na koledy. Jiný na schované dárky. Vzpomínky se šířily náměstím jako teplé světlo.
Viktorka zazvonila naposledy a položila rolničku před kocourka.
Jeho zvoneček jednadvacetkrát zacinkal.
V tu chvíli se všechny hodiny v hodinářství znovu rozešly.
Město ožilo. V oknech se rozsvítila světýlka a z domů se ozývaly koledy.
Hodinář se však neusmíval.
Vyšel ven a dlouze se zadíval na oblohu.
„Získali jsme trochu času," řekl tiše.
Viktorka vzhlédla také.
Měsíc vypadal podivně. Po jeho stříbrném povrchu se pomalu rozléval tmavý stín.
„Co se to děje?"
Hodinář zavřel svou starou knihu.
„Obávám se, že dnešní noc bude poslední, kdy ho uvidíme."
Malý bílý kocourek se rozběhl do tmy.
Tentokrát se ani neohlédl.

22. prosince

Noc, kdy zmizel Měsíc

Starý výr se té noci dopustil první chyby za celých osmdesát let svého astronomického bádání.
Nemohl najít Měsíc.
Otáčel dalekohledem na všechny strany, kontroloval výpočty a třikrát si vyčistil brýle.
Měsíc byl pryč.
„Já jsem ho nesnědla!“ ozvalo se ode dveří.
Stála tam myška Pepinka.
Za ní přicházela Viktorka se starým hodinářem a malým bílým kocourkem. Celou noc ho následovali, až je dovedl k observatoři.
„Musíme se dostat na Měsíc,“ oznámil hodinář.
„Výborně,“ povzdechl si výr. „Jen mi laskavě řekněte, kde je.“
Výr odemkl dalekohled. „Obvykle funguje jen za úplňku,“ upozornil je.
Kocourek vyskočil k dalekohledu. Jeho zvoneček se rozzářil a vyslal do čočky tenký paprsek zlatého světla.
V dálce se objevil obrys měsíční krajiny.
Všichni postupně prošli dalekohledem.
Měsíc nezmizel. Jen přestal svítit a zahalila ho neproniknutelná tma.
Pepinka je zavedla ke stříbrným dveřím, které objevila při své předchozí výpravě.
Z čtyřiadvaceti vyrytých hvězdiček jich jednadvacet zářilo.
„Tady jsme správně,“ zašeptal hodinář.
Za dveřmi se ozval známý hluboký hlas.
„Strážce světla se vrátil.“
Dveře se pootevřely.
Uvnitř seděl stařec v plášti posetém stříbrnými souhvězdími. Před ním stál obrovský nebeský hodinový stroj. Jeho kola se pohybovala stále pomaleji.
„Bez všech čtyřiadvaceti hvězd se nebeské hodiny zastaví,“ vysvětlil stařec. „A s nimi začnou mizet i světy, které jejich světlo spojuje.“
Viktorka si vzpomněla na zapomenuté Vánoce.
„Dá se tomu zabránit?“
Stařec pohlédl na kocourka.
„Proto se vydal na cestu.“
Náhle se jedno z hodinových kol zastavilo.
Celou místností otřásla rána.
Pepinka zahlédla v úzké prasklině pod strojem zlatý krystal. Kocourek se k němu rozběhl, ale prasklina se začala rozšiřovat.
Viktorka si lehla na zem a natáhla ruku. Hodinář ji pevně držel za kotníky.
Ještě kousek.
Ještě malinko.
Konečně sevřela krystal v dlani.
Kocourek k němu přitiskl čumáček.
Zvoneček dvaadvacetkrát zacinkal.
Hodinový stroj se znovu rozběhl a měsíční krajinu zaplavilo stříbrné světlo.
Všichni si oddechli.
Stařec však přistoupil k velikému oknu a ukázal na vzdálenou hvězdnou oblohu.
„Poslední dvě hvězdy musíte hledat dál než na Měsíci.“
Viktorka se podívala na kocourka.
„Tak kde jsou?“
Stařec neodpověděl. Místo toho otevřel malé okno a vpustil dovnitř závan větru.
Z měsíčního prachu se začal vynořovat první stříbrný schod.
Potom druhý.
A třetí.
Schodiště stoupalo vysoko do temného vesmíru, až se ztrácelo mezi hvězdami.
Kocourek položil tlapku na první schod.
Tentokrát však nebyl sám.
Viktorka vykročila za ním.

23. prosince

Schodiště až ke hvězdám

Viktorka přestala počítat schody u čísla tisíc.

Pod ní se vznášel stříbrný Měsíc a nad ní se rozprostíral vesmír. Malý bílý kocourek kráčel několik schodů před ní.

Najednou se zastavil.

Schodiště končilo uprostřed prázdnoty.

Na protější straně se vznášela nádherná nebeská věž, ale mezi ní a posledním schodem nebylo vůbec nic.

Viktorka si bezradně sedla.

Vtom kocourkův zvoneček tiše zacinkal. Z jeho nitra vyletělo zlaté světélko a proměnilo se v obraz malé dívky stojící u větrného mlýna.

Dívka se rozhlédla a třikrát zapískala.

Zvedl se vítr.

Přihnal se až k Viktorce, nadzvedl ji i kocourka a přenesl je přes první část propasti.

Potom však zeslábl.

Ze zvonečku vyletělo další světélko. Objevil se zelený drak Barnabáš a vyfoukl obrovskou duhovou bublinu, do které oba bezpečně dopadli.

Bublina je nesla vzhůru, dokud nepraskla o špičku nebeské věže.

Viktorka se zachytila kamenného výstupku. Kocourek jí visel na rameni.

„Tak co teď?“

Třetí světélko vykouzlilo obraz krejčího Tobiáše. Ten rychle sešil několik obláčků do dlouhého měkkého žebříku.

Viktorka po něm vyšplhala až na balkon věže.

Tam objevila obrovskou hvězdnou mapu.

Byly na ní zakreslené nejrůznější světy. Zamrzlé jezero, knihovna, ostrov hraček, kouzelný les i podivná planeta Brum.

Mezi nimi vedly tenké zlaté nitky.

Dvě však zůstávaly přerušené.

Uprostřed mapy ležela zlatá hvězdářská kružnice. Viktorka ji zvedla a podala kocourkovi.

Zvoneček třiadvacetkrát zacinkal.

Kružnice se proměnila ve světlo a jedna z přerušených nitek se spojila.

Věž se rozzářila. Ze zvonečku vyletělo třiadvacet jiskřiček a zamířily za dveře.

Před Viktorkou se otevřely dveře do velikého kruhového sálu. Po jeho obvodu stálo čtyřiadvacet skleněných luceren.

Třiadvacet z nich zářilo.

Poslední byla prázdná.

„Tak kde je poslední hvězda?“ zašeptala Viktorka.

Kocourek pomalu přešel k prázdné lucerně.

Na jejím podstavci byl vyrytý obrázek malého kotěte se zvonečkem na krku.

Viktorka se zarazila.

Vedle obrázku stálo jediné slovo.

Domov.

Vtom se věží rozeznělo vzdálené odbíjení nebeských hodin z Měsíce.

Kocourek se přitiskl k Viktorce a ona poprvé ucítila, jak se jeho drobné tělíčko chvěje.

Pohladila ho mezi oušky.

„Neboj se. Už jsme skoro na konci.“

Za okny nebeské věže pomalu začínalo svítat.

Nastával Štědrý den.

A poslední lucerna stále nesvítila.

24. prosince

Tajemství zlatého zvonečku I

„Kéž bys mi mohl říct, co se stalo,“ zašeptala Viktorka a pohladila kocourka po zádech.

„Já bych ti to docela rád řekl.“

Viktorka překvapeně vyskočila.

„Ty umíš mluvit?!“

„Tady ano,“ odpověděl kocourek. „Tady jsem se totiž narodil.“

Rozhlédl se po kruhovém sále a jeho oči se naplnily slzami.

Potom začal vyprávět.

Od nepaměti hořelo v nebeské věži čtyřiadvacet hvězd. Jejich světlo putovalo z luceren až k hodinovému stroji na Měsíci. Každá opatrovala jeden z kouzelných světů a společně poháněly nebeské hodiny. Jednou za rok, na Štědrý večer, se jejich světlo spojovalo a rozsvěcelo vánoční hvězdu.

Kocourek byl jejich nejmladším strážcem.

Jedné listopadové noci se však nebeskou věží prohnala strašlivá bouře. Okna se rozletěla, lucerny popraskaly a hvězdy se rozprchly do všech koutů kouzelného vesmíru.

Aby ve vzdálených světech nezhasly, ukryly se do obyčejných předmětů, které mohly někomu pomoci. Do pírka, knoflíku, mušličky a mnoha dalších.

Starý strážce nebeských hodin tehdy pověsil kocourkovi na krk kouzelný zvoneček, který dokázal hvězdy uchovat a chránit. Jejich světlo ho vedlo mezi světy, v nichž čas plynul různě. Každá nalezená hvězda navíc uchovala vzpomínku na přátele, kteří ji pomohli najít.

„A tak jsem se vydal hledat,“ dokončil kocourek. „Každý den jednu. Musím je najít, než na Štědrý večer nebeské hodiny odbijí potřetí.“

Viktorka se zadívala na poslední prázdnou lucernu.

„Ale kde je ta čtyřiadvacátá?“

Kocourek sklopil hlavu.

„Nevím. Tahle lucerna patří hvězdě našeho domova. Její znamení nosí každý strážce.“

Prohledali celý sál, všechny komnaty i nejvyšší balkon věže. Nenašli vůbec nic.

Mezitím se za okny začalo stmívat.

Nebeské hodiny odbily poprvé.

Kocourek se schoulil u prázdné lucerny.

„Promiň,“ zašeptal. „Asi jsem nebyl dost dobrý strážce.“

Viktorka ho vzala do náruče.

„To vůbec není pravda. Vždyť jsi procestoval tolik světů! A všude jsi našel přátele.“

Vtom se jeho zvoneček rozechvěl.

Ze všech třiadvaceti luceren vyletěly zlaté paprsky a kolem nich se začaly objevovat známé tváře.

Elinka přivolala vítr. Barnabáš vyfoukl duhové bubliny. Rozárka přinesla melodii zamrzlého jezera a Amálka otevřela kouzelnou knihu.

Tobiáš rozprostřel obláčky, Hubert zamával šálou a Josefína rozvinula svou velikou mapu.

Matylda dorazila s koštětem pod paží a se starou knihou o hvězdách, kterou konečně našla. Oliver přinesl kousek svého snu a Aničku doprovázel celý zástup zvířat.

Ňufík s Bětkou, Dorotka, Albert, Nela, Kryštof, Ema, Antonín, Lunara, Pepinka i Klárka – všichni byli najednou tam.

Kocourek nevěřil vlastním očím.

„Vy jste přišli?“

„Samozřejmě,“ usmála se Elinka. „Copak bychom tě v tom nechali samotného?“

24. prosince

Tajemství zlatého zvonečku II

Nebeské hodiny odbily podruhé.

Lunara přistoupila ke kocourkovi.

„Vzpomínáš, co jsem ti řekla? Žádné světlo nesvítí samo.“

Viktorka si náhle všimla, že zlaté světlo odhalilo drobný nápis na vnitřním okraji kocourkova zvonečku.

První světlo ukazuje cestu. Poslední ji nachází.

A tehdy pochopila.

„Kocourku! Ty jsi tu poslední hvězdu celou dobu nosil s sebou!“

Opatrně mu rozvázala stužku kolem krku.

Zlatý zvoneček se vznesl do vzduchu. Jeho plášť se rozevřel jako okvětní lístky květiny a uvnitř se rozzářila poslední hvězda.

Byla to právě ta, která se během bouře ukryla do zvonečku, aby mohla malého strážce provázet na jeho dlouhé cestě.

Nemohla se však probudit, dokud se světlo všech ostatních hvězd znovu nesetkalo.

Hvězdička pomalu vplula do poslední lucerny.

A potom se ozvalo nejkrásnější zvonění, jaké kdy Viktorka slyšela.

Jednou.

Dvakrát.

Třikrát.

Až čtyřiadvacetkrát.

Nebeské hodiny se naplno rozběhly. Zlaté nitky na hvězdné mapě se spojily a z vrcholku věže vystoupila obrovská zářivá hvězda.

Její světlo proniklo do všech kouzelných světů.

Na zamrzlém jezeře se roztančily stříbrné obrazce. Na ostrově hraček se rozsvítila okénka domečků. Na planetě Brum se lidé smáli a v kouzelném lese zašuměly prastaré stromy.

Nastaly Vánoce.

Kocourkovi se kolem krku znovu objevila stužka s malým zlatým zvonečkem. Tentokrát už nemusel ukrývat žádnou hvězdu.

„A co budeš dělat teď?“ zeptala se Viktorka.

Kocourek se usmál.

„Asi si konečně pořádně pospím.“

Všichni se rozesmáli.

Potom se rozloučili a jeden po druhém se vraceli do svých světů.

Když Viktorka otevřela oči, seděla doma u vánočního stromečku. Z kuchyně vonělo cukroví a maminka ji volala k večeři.

Na okenním parapetu leželo malý chomáček bílé srsti a vedle něj se třpytila zlatá hvězdička.

Viktorka ji zavěsila na stromeček.

Potom se zadívala z okna.

Vysoko na obloze zářila vánoční hvězda a kdesi v nebeské věži spokojeně předl malý bílý kocourek, obklopený čtyřiadvaceti rozsvícenými lucernami.

Byl konečně doma.

A jestli dnes večer zaslechneš docela tiché zacinkání, možná to nebude zvoneček u vánočního stromečku.

Možná tě jen jeden malý bílý kocourek přišel pozdravit a poděkovat ti za to, že jste společně prožili čtyřiadvacet dní plných kouzelných dobrodružství na cestě za hvězdami.

